

ΑΜΟΡΓΟΣ

Ἄλλάζουν οἱ θράχοι κυρά μου;
Ἄλλάζουν οἱ ἄνθρωποι.

Αὐτό τό νησί τό γύρεψα μέσ στ' ἄλωνάκι τοῦ νεροῦ
νά παίξει μέ τίς καλαμιές ἐνάντια στόν ἀέρα
νά λιχνίζει τό κύμα καί νά ἐπιστρέφει
στά μάτια σου μέ τούς αὐριανούς κόσμους.
Αὐτό τό νησί εἶναι πέτρα θρεμένη, χλοῖσμένη,
πανέμορφη κατοικία πρὶν ἀπό τό τελευταῖο ταξίδι
ἐωθινό μήνυμα σ' ὅλες τίς θάλασσες:
—Ἐδῶ ταιριάζει ἡ γαλήνη καί ἡ λάμψη.

Τά παιδιά, τά παιδιά φεύγουν, ἀφήνουν τό νερό,
τούς γελαστούς ἴσκιους στά χαλάσματα,
τό περιβόλι μέ τήν πατημασιά τοῦ μεροκαματιάρη.
Τά παιδιά, τά παιδιά, ἀφήνουν τήν Χοζοθιώτισσα
τό μοναστήρι ἀνάμεσα στά κρεμαστά νερά, τόν ἄγουρο καλόγερο
τίς μάνες πίσω ἀπό τούς ἄσπρους τοίχους μέ τό δενδρισάκι
Ποῖό χρυσόβουλο πιά, καί ποιός Ἀλέξης Κομνηνός;
μόνο ἡ σκουριά ἀπ' τό καρφί σκορπισμένη στό χῶμα.
Θά ξαναβλαστήσει στόν ξένο τόπο; Ἐχετε γειά, γειά.

Ἦχώ ἀπό κυκλαδίτικου εἰδώλου τραγῦδι, ἄκουσέ την.
—Ἐδῶ ταιριάζει ἡ ζωή καί ἡ ἀγάπη.
Πρὶν ἔρθουνε οἱ μηχανές καί διώξουν τά πουλιά, τόν ὕπνο.
Πρὶν κάπνα καί κρότος μαράνει τά φυλλώματα
καί σθήσει τή φωνή καί τή γραφή τοῦ Μάρκου:
—Μακριά ἀπό τά ξένα ἄρματα καί γράμματα Ἄμοργό.
Γερό κόκαλο ἀπό τό ἑλληνικό κορμί λουσμένο στό Αἰγαῖο.

(Ἀνέκδοτο ποίημα τῆς Κοραλίας Θεοτοκά, σταλμένο στό τραῦμα
τόν περασμένο Νοέμβρη).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ-ΡΟΥΚ Κοραλία Θεοτοκά

«Ἡ Κοραλία τῶν τάφων» γλίστηρε
μέσ ἀπό τά λουλούδια, τά κλαμένα
μάτια τῶν ποιητῶν, τό χειμωνιάτικο
φῶς καί χώθηκε στό δικό της τάφο.
Ἡ Κοραλία εἶχε ἀγαπήσει τό θάνατο
παράφορα. Τό πάθος της ἀπόλυτο,
μαυλιστικό χωρίς τίποτα τό ἄρρω-
στημένο, ἔθρεφε τήν ποιήσή της.
—Ἄς ξαναδιαβάσω τά ποιήματά της,
λέω, τοῦτο τό πρῶτο βράδυ τοῦ
ταξιδιοῦ της· «θά τό θέλει». Ὁμαλά
πηγαίνω ἀπὸ τό θάνατό της
στήν ποιήσή της. «Ὁ νόμος τῶν ἀο-

ράτων πού μαγνητίζει τά σχήματα».
Αὐτόν τόν νόμο διερευνᾷ ὅταν συλ-
λογᾶται, ὅταν συνθέτει ἢ παραληρεῖ
τά ποιήματά της, ὅταν θέλει τήν
ἐπαφή μέ τό νεκρό της καί γίνεται ὁ
νεκρός της μέσα στό ποίημα γιά νά
γευτεῖ μέ πληρότητα τό χῶμα του.
(Τί θά πεῖ βροχή/πρὸς τό χῶμα/τί θά
πεῖ «διάστημα» πές μου/ φιλί πάνω
στό χῶμα/μάτια ἔξω ἀπ' τό χῶμα/πά-
νω στό χῶμα.
Χρόνια τυλίχτηκα τό σεντόνι τοῦ νε-
κροῦ μου/ διψώντας τή βροχή του).